

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ὁ ὄδοος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθήναι.

Ἔτος ἐννενῆντα δύο καὶ μὲ χίλια ὀκτακάσα,
ἔτσι ὑπέρδεξέ τὸν χρόνο ἡ ποιητικὴ μας γλῶσσα.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή. — ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Ὁ ρομηὸς τὴν ἐξουσίαν — μόνον μὲ φρόν δὲ θναίνῃ,
κι' ἔτσι ἔχει ἐπιπέδω — κι' ἔπειτα μοι καταβαίνει.
Συνδρομητὰς δὲ ἐξομαί — γιατί λεπτὰ δὲν ἔχομα,
καὶ ὅταν Ἀθηνῶν τὴν πόλιν — καὶ εἰς τὴν ἀλλοδαπήν,
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ἔλθῃ — εἶχος νόξια κι' ἐντροπήν.
Συνδρομὴ γὰρ καθεύρου — φράγκα δώδεκα καὶ μόνο.

γὰ τὸ εἶνα ὅμοιο μέρη — δεκαπέντε καὶ ὅτ' ἔχει.
Κι' ἕνα φύλλο ἂν κρατῇ — ἔγινε συνδρομητὴς,
κι' ὅμοιος τὸν παρὰ ἐν δίδει — ἔθ τὸν εἶναι μαυρὸ εἶδι.
Γράμματα καὶ συνδρομαί — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Γὰ τὴ σῶρα καὶ τὴ μέρα — καθεύρου μὲ δέκαρα.

Τετάρτ' ἡμέρα μινὸς Ἀπριλί,
Χριστὸς ἀνέστη ψάλλουσι τὰ χεῖλη.

Πούντος τρακόσα κι' ὀγδόντα ἕνα,
μάτς μουτς, μπουράλοτα, κι' αὐτὰ βαμμένα.

**Νέα Δώδεκα Βαγγέλια,
ποῦ εἰς πέρνουνε τὰ γέλοια.**

Α'.

Ἐπὲν ὁ λαοπρόβλητος τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ :
ἘΝὺν τὸ Κοροῖνι ἔσπασε καὶ μὲ τὸ περκαπάνω
κι' ἀπόλωσε τὴν εὐκλειαν Μείσια λατροπυτοῦ
καὶ ἀκάρω κι' ἐξίσταμαι κι' οὐκ οἶδα τί νὰ κάνω.
Εἰ ἐδοξάσθη ἐν ἐμοὶ τὸ φοβερὸν Κοροῖνι
κι' ἐμὲ αὐτὸ ἐδόξασεν ὡς πάς τις βαβυλιόνει.
Συνεπληρώθη ἐν αὐτῷ ἡ δόξα ἡ ἐμὴ...
μικρὸν ἀκόμη μὲθ' ὑμῶν, τεχνία μου, εἰμί,
ὕπαγω γὰρ εἰς Τρίπολιν τὸν λόγον νὰ κηρύξω
καὶ τοῦ προδότη τοῦ γνωστοῦ τὰ ὀδόντια μου νὰ τρίξω.
Κι' ἐν ὅσων Μωριῶν περὺ τῆς περιουσίας χάριν
ἀτρόμητος καὶ ὁμοιος καθ' ὅλα μὲ τὸν Ἄρην,
καὶ πάλιν παραλήψομαι ὑμᾶς πρὸς ἐμαυτὸν
καὶ μόσῃν θὰ συμφάγωμεν τοῦ Πάσχα σιταυτὸν.
Ἄμην, ἀμὴν, λίγω ὑμῖν, μουντζῶνατε ἀλλήλους
κι' ἀλληλοτραφῆσθε σὺν γάταις μὲ τοὺς σκύλους.
Καθὼς ἐμούντζωσε κι' ἐμὲ ὁ Ράλλης πρὸ καιροῦ
κι' ἐδῆθημεν οἱ ἔρωτος καὶ πάλιν φλογεροῦ,
οὕτω καὶ εἰς μουντζῶνατε κι' ἀλληλοκαταμείσθε
κι' ἐν τούτῳ πάντες γνωστοῦνται Ἡμέτεροι πῶς εἴσθε.

Μὴ ταρσάσθεα παντελῶς ἡ φίλη σας καρδιά,
πολλὰ θὰ φέρῃ τὰ καλὰ καὶ ἡ περιουσία.
Πιστεύετε τὴν γλῶσσαν μου καὶ εἰς ἐμὲ πιστεύετε,
καὶ ἀπὸ τώρα κάθετε πρὸ πάντων νὰ νποστεύετε.
Ἐγὼ εἰμί ὁ λαχανάς, τὰ λάχανα δ' ὕμεις,
ἐγὼ μὲν ὁ Ἀρούραρος, εἰς δ' Ἀρουραῖοι Μῦς.
Πλὴν λάχανον τὸ ἐν ἐμοὶ καρπὸν ποῦσας μὴ φέρῃ
αὐτὸ οὐκ ἔστι λάχανον καὶ δὴ τῶν Ἡμετέρων.
Μεῖνατε πάντες ἐν ἐμοὶ, καὶ γὰρ μενὸν μαζὶ σας,
τῆς ἐξουσίας τὸν γυμὸν οὐκέτι ἐκμύνησας.
Μεῖνατε πάντες ἐν ἐμοὶ τῷ κόφῃντι τὸ χεῖρ,
κι' ὅπως ἐν δύναται καρπὸν τὸ λάχανον νὰ φέρῃ,
ἐὰν μὴ μείνῃ πρὸς καιρὸν ἐν τῷ λαχανοκόπῳ,
οὕτως ἐὰν μὴ μείνητε εἰς ἔτι ἐν ἑσας εἶπω,
οὐ φέρετε δύνασθε καρπὸν χωρὶς ἐμοῦ πολὺν,
κενὸς δὲ μένει ἕκαστος ἐντερικὸς σωλήν.

Καθὼς ἐγὼ τὰς ἐντολάς τοῦ κόμματος τετήρηκα
καὶ εἰς τὰ πάντα πάντοτε τὰ ὑπότατα χαίριμα,
οὕτω κι' ὑμεῖς τοὺς λόγους μου τηρεῖτε ἀκριβῶς,
γιανθῶ δ' ἕκαστος ὑμῶν ἀνάταρτις παλαβός.
Ἄν ἡ Αὐλή κι' ὑμᾶς μισθὸν μὴ χέλων καὶ θυμὸν
πρῶτον ἐμὲ μεμίσσηκε, τὸν κυριὸν ὑμῶν.

Εἰ τῆς τριπλῆς ἐλέγεσθε τῆς Συμμαχίας φίλοι,
ὁ θρόνος ἂν τὸ ἴδιον κ' ἴμι κ' ἴμας ἐπύλει
ἀφοῦ δὲ τώρα οὐκ ἴσμι κ' ἡμεῖς ἐκ τῶν φραῶν
οἱ τῶν φακίλων πρόβρασι καὶ τῶν ψηφοποιῶν,
ὁ Βασιλεὺς ἴμας μισοῖ καὶ τὸν Καλλίνοκον στέλλει
κ' εὐθὺς ἐπὶ πύνακος τὴν βασιλὴν μαρ θέλει.
Εἰ ἐξεδίωξαν ἴμι τὸ τῆς Αἰθῆς συναῖ
κ' ἴμας εὐθὺς διώξουσιν μετ' ἑκαστὴν πλάκῃ,
καὶ ταῦτα δὲ ποιήσουσι κατὰ τὸν Ἡμετέρων
ὄτι οὐκ εἰδᾶσι ποῦσθε τὸ ἰθὺκὸν συμφέρον.

Ταῦτα λελάληκα ὑμῖν νὰ μὴ σκανδαλισθῆτε,
ἀλλ' ἴνα εἰς τὰς ἐκλογὰς στερεῶς συνουασθῆτε.
Εἰ μ' ἔπαυεν ὁ Βασιλεὺς οἱ ἐύλογον αἰτίαν
οὐκ ἂν ποιοῖ τι κακὸν σὺδ' ἔγινε ἀμαρτία,
νῦν δὲ οὐκ ἐξετιμησαν καλῶς τὸν Κορόνδανον
καὶ μεμισήκασι κ' ἴμι καὶ πάντα τὸν φιλιτάων,
ἴνα ὁ λόγος πληρωθῆ, δε γέγραπτε' ἐν τῷ νόμῳ:
αἰμίσησάν με δωρεᾶν καὶ μ' ἔφρασαν ἄσὸν ὄφρομο.

Ταῦτα ἐντέλλομαι ὑμῖν νὰ μὴ σκανδαλισθῆτε,
ἀλλ' ἴνα εἰς τὰς ἐκλογὰς στερεῶς συνουασθῆτε.
Ἄνάρτακς ὀνομάσσουν ἴμας ἐυφροσκούρους
καὶ Ροβισπηρούς καὶ Σαῖν-Ζούστ καὶ λαοπλάνους κούρους,
ἀλλὰ ἡμεῖς προσμένετε τὴν κρίσιμον τὴν ὥραν
κ' ἀφήσετε πρὸς τὸ παρὸν τῶν ἀνάρτακτων τὴν ψώραν,
μηδὲ ἴστα πληθὴ λέγετε μετ' φλογισμένον βλέμμα
πῶς τὸ Κορόνδι μάχεται λυσσοῦς μετ' τὸ Στέμμα,
καὶ πάντα βεβαιώνετε κ' εὐθεύθρον καὶ δούλον
πῶς μόνον κατὰ προδοτῶν μαχομέθα ὑπόυλον,
κατὰ Τρικούπη ἐηλαθῆ, Συγγροῦ καὶ συντροφίας,
κατὰ Στήλιαν, τοῦ Σκλισσοῦρι, καὶ Μάκην' τοῦ Βάλλας,
τῶν προδοσάντων με κρυπτοῦς μετ' μηχανοραφίας
καὶ γενομένων ἀφορμῆ αὐτῆς τῆς κουντρουβόλας.

Ταῦτα ἐντέλλομαι ὑμῖν, καὶ τώρα τὰ ἐπιλοικα
θ' ἀκούσ' ἢ περιλάλητος τῆς Ἀρχαϊκῆς γῆ,
καὶ θὰ προτρέψω τάχιστα τὸν Βάρβογλη τὸν Φίλιππα
συνουασμὸν Κορόνδικόν ποῖσαι ἀμυγῆ.

Εἶπεν αὐτὰ ὁ Θεωδωρὸς κ' ἐν λάχωνον μασσοῦν
ἀνέκραξε μετὰ φωνῆς εἰς τὴν διακασῶν:
«Κορόνδι, Κορόνδαι μου, ἐλήλυθεν ἡ ὥρα,
βοήθησε τὸν δούλον σου, ποῦ τοῦ ἰκότ' ἢ φόρα.
Βοήθησε νὰ δοξασθῆ ὁ μέγας Ναπιλιῶν
ἴνα καὶ τοῦς δοξάσῃ σὶ καὶ μετ' ὁ περιπίσιον.
Τὸ ἔργον ἐτελειώσα, ὁ δίδωκάς καὶ σὺ,
αἰώνες ἐπανετίθειαν μεγάλα καὶ χρυσοῖ,
ἂν δ' ἀνεπίστως ὁ χρυσοῖ ὑψώθῃ ἴστα τριάντα
πλὴν συνεκράτων ἔλτων τὸν ἰσχυρὸν σου κρῖνον,
τετήρηκα δ' ἐπακρίβως ὁ δίδωκάς καὶ πάντα
καὶ στήθη ἐπλημμύρησαν ληστοῦν καὶ φυροδίκων,
καὶ τόνουμά σου φανερὸν κατίστη τοῖς ἀνθρώποις
καὶ ἀγαυρίδα ἐβγαλὸν οἱ θρόνοι τῆς Εὐρώπης,
νῦν δ' ἔγνωσαν οἱ σύμμαχοι τῆς πονηρῆς ἀγίλης
ὄτι ἐξῆλθον παρὰ σοῦ καὶ ὅτι σὺ με στέλλεις.

Τὰ σὰ ἴμα καὶ τὰ ἴμα ἴμα εἰσι καὶ μόνον
κ' ἴγω ἀδούδασι. ἐν αὐτοῖς καθ' ἅπαντα τὸν χρόνον,
οὐκ ἔτι δὲ ἴστα πράγματα εἰμι μετὰ τῶν φίλων
καὶ μόνος κατὰ Μοναρχῶν παλαιῶ ἀλλοφύλων,
καὶ κλαίων πάς Ἡμετέρος προσέρχεται πρὸς σί,
ὁἷτι τρώγει λάχωνα κ' ἰκίνα βερεσί.

Οὗς δίδωκάς μετ' τήρησεν πιστοῦς τόνουματι μου
καὶ γὰρ μετὰ τὰ παράπαν ἔσκουφοναν ταῦτί μου.
Ὅσοταν ἤμην μετ' αὐτῶν ἐπὶ τῆς ἐξουσίας
πιστοῦς αὐτοῦς ἐτήρησα κ' ἀνταμειβάς πλεονεξίας
πλὴν τώρα ὄτε ἤλλαξεν ἡ τῶν πραγμάτων θέσις
καὶ θεωρῶ περιλυτοῦς τὸ κλῖος μου ἐκπνέον,
οὐ τούτους δύναμαι πιστοῦς τηρῆσαι μ' ὑποσχίσιος
καὶ γὰρ λιμὸς ἐνέσκηψε καὶ φόρα τῶν γονέων.

Οὗς δίδωκάς μετ' τήρησεν πρὸς τὸ κενὸν συμφέρον
γονυκλιεῖς ἴστα κρῆσπεα τῆς Ρωσικῆς μου κάπας,
ἴνα μὲ ἀπιστοὶ φανούσι πολλοὶ τῶν Ἡμετέρων
ὡς ὁ πιστὸς Ζυγοκλάς κ' ὁ Λειβακίος ὁ Λάμπας.
Οὗς δίδωκάς μετ' δόξασον μετὰ τοῦ Βουναπάρτου,
ἴγω δὲ θραῦμα μετ' αὐτῶν τὸ ξίφος τοῦ ἀνάρτακου,
καὶ γὰρ ἂν σκουφὸν ἐρυθρὸν φορίσω μετ' ἀκούσιμα
ροβούμαι εἰς τὰς ἐκλογὰς νὰ μὴν τὰ βροῦ μπαστούμακ.

Εἶπεν αὐτὰ ὁ Θεωδωρὸς ἀποχωρήσας μόνος
κ' εἰσῆλθε μετ' οὗς μαθητὰς ἄσὸν κηπουρῶν τοῦ Κλαυθμῶνδς,
ἐν ᾧ παράπληγ' ἄλλοτε ὑπῆρχε καφροῖ,
θρηνώδεις δὲ ἴκουοντο Παισακῶν φωναί.

B.

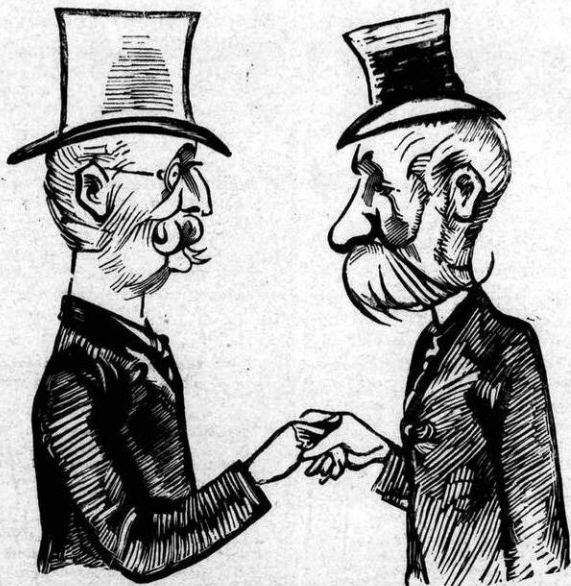
Ἐκείνῳ τῷ καιρῷ καιρῷ καὶ ὁ Συγγρὸς ὁ Χιώτης,
αὐτοῦς ὁ τετραπίρατος, ὁ καὶ Ἰσκαριώτης,
μηχανοραφῶν προσαλῶν καὶ Φαρισσαίων σπείραν
προσῆλθε ἄσὸν περιδοκὸν αἰθνήτην τοῦ Μωρίως,
ἐνῷ ἐκείνους ἐκλαίει τὴν σκοτεινὴν τὴν μεῖραν
καὶ λάχωνα ῥοκάνεις ὡς εἶδος Ἀρσενίου.
Εἰστήκει δ' ὁ παραδιδόκς μετὰ τῶν δολορράφων
κ' ἀνέσκαπτε βαθύτατον τοῦ Θεωδωρῆ τάρων.
καὶ συλλαβῶν τὸν Θεωδωρὸν ἀπήγαγεν αὐτὸν
ἄσὸν Καίσαρα κατ' ἀρχάς, κατόπιν δὲ ἄσὸν Ἄννα,
ἀκολουθούτων ὀπισθεν ὀλίγων Βουλευτῶν,
ποῦ γὰρ νὰ εὐρον ἀρχηγὸν ἐβγήκανε παγῶνα.

Γ.

Προσῆλθεν οὖν ὁ Θεωδωρὸς ἰνόπιον τὸ θρόνου
καὶ ἀπειλὰς ἐτόξευεν ἀνάρτακου φαμορῶντος
καὶ εἶπε πρὸς τὸν Ἄνακτα: «Ἐἶν λακκὸν μου μὴ σκάθῃ,
ἰά: μὲν ἔπαισα καλῶς, ἄλλως τί με παῖσις;»
Ἄκουσας δὲ ὁ Βασιλεὺς ἐπέστησε τὰ στήθη
κ' ἰδοῦ ὁ Βασιλεὺς ὑμῶν ἀνέκραξε ἴστα πληθῆ,
ἰκίνα δ' ἀνεκράχυσαν μετ' χαλαροῦν καὶ κρούτων:
«Ἡμεῖς σκηπτοῦχον ἔχομεν Γεώργιον τὸν πρῶτον».

Δ.

Ἐκείνῳ τότε τῷ καιρῷ ἄσὸν τῆς Αἰθῆς Πραιτώριον
συνήχθησαν οἱ Αἰλλοὶ, ὅπου δὲν ἔχουν ὄρον,
ἀπέτω δὲ παρῖστατο κ' ὁ ρήτωρ Καληστέρης,
ὄντηρ ἡγάκα ἱμμανὸς ὁ μέγας Κοφολέρης.

— Δεχθίτε κι' ένα φίλημα εκ μέρους του Κουμπάρη.
— Τό δέχομαι μὰ δὲν μοῦ λές ἐφ' ἧ, εταίρε, πάρε; ;

Κι' εἰς τῆς Αὐλῆς ἠρώτησε τὸν ρήτορ' ἀναιδῶς :
«Μὴν εἶσαι ἄρα γὰρ καὶ σὺ ἐκείνου ὑπαδῶς;»
Ὁ ρήτωρ δὲ ἀπήντησε : «Τὸν ἄνθρωπον οὐκ οἶδα
καὶ ψῦλλος μίς 'στὸν κόρπον του γὰρ εἶμαι ἐν τῷ θύλω»,
καὶ τις παιδικῶς πρῶφερά ἐραυοῦσα παρ' ἑλπίδα
τοῦδ' ὡσε μιά κατραπακιά εἰς τὸ 'ψηλὸ καπέλο.

Ε'.

Ἐκείνῳ τότε τῷ καιρῷ μὲ ταραχὴν καὶ ζέλην
συνήγαγον οἱ Αὐλικοὶ τὴν σπείραν τὴν μεγάλην,
κι' ἐξέδυσαν τὸν Θεόδωρον τὴν γούναν του ἐκείνην
καὶ μὲ γλαμιῦδα πάραυτα ἐνέδυσαν κοκκίνην,
ἀλλὰ καὶ σκούφος κόκκινος ἐπέβηθ' ὑπὸ τῆς φάρακ
κι' ἐτίθη ἐπὶ τῆς σιπῆς τοῦ Στρατηλάτου κάρακ
κι' ἐπὶ τὴν δεξιάν αὐτοῦ σουγίαις Κελοκατρώνας,
οἱ πάντες δ' ἔλεγον αὐτῷ μὲ γέλωτα καὶ σκῶμμα :
«Μὴ μας θωρῆς ἀκίνητος καὶ μὴ μὰς χαμαρώνης
κι' ἐχαντακώθη τὸ φρικτὸν τῶν Κορδονάτων κόμμα».·
Καὶ ὁ ἄλματων γύρω του ἐπὶ δῶρον παραφόρων,
ἐκείνος δ' ἦτο κίτρινος καθὼς τὸ χειρὶμπέρι,
κι' εὐρόντες Τσελεπίτσαρην τὸν φουστανελοφόρον
ἀμείως τὸν ἠγγάρευσαν καβάλα γὰρ τὸν πάρην.

Σ'.

Ἐκείνῳ τότε τῷ καιρῷ μετὰ πολλῶν ἀνθρώπων
ἀπήγαγον τὸν Θεόδωρον εἰς τὸν Κρανίου τόπον,
ὅστις Χρηματιστήριον Ἑλληνιστὶ καλεῖται
καὶ ὅπου ἀγοράζεται ἀίρας καὶ πωλεῖται.
Ἐνῶ δ' ἐκείνος ἔλεγε πῶς χάνεται ἀδῶς
κι' ὁ Ἄναξ τοῦτον οὐκ ἐξ τὰ δέοντα πρῆσι,
ἐπίποτος τὸν Θεόδωρον μεσίτης τις μὲ ἔδωκε,
κι' ὁ Θεόδωρος γευσάμενος οὐκ ἤθελε πρῆσι.

Ζ'.

Ἐκείνῳ τότε τῷ καιρῷ πᾶς τῆς Αὐλῆς Ἑβραῖος
ἐσταύρωσε τὸν εὐστῆρον αὐθιγὴν τοῦ Μωραίας,
ἐγίλα δὲ περὶ αὐτὸν τῶν μαισιῶν τὸ σέμνος,
κι' Ἥλι λαμὰ σαβαχθαὶ ἀνέκραζεν ἐκείνος,
καὶ σπείσαντες εἰς τὴν κραυγὴν οἱ πρῶτοι ἐκ τῶν πρώτων
περιεργεὶ καὶ χάσκοντες ἀλλήλους διπρώτων,
ἂν πάχα τὸν συνδασμὸν φωνάζη τῆς Ἥλιας
ἢ Παλαμῆδος φρεχταὶ πρὸς τοῦτον ὁ Ἥλιας.
Κι' εὐθὺς διεμερίσαντο ἐν μεσημβρίᾳ πλήρει
τὴν κάπαν του τὴν Ρωσικὴν τῶν Αὐλικῶν οἱ πρῶτοι,

και ταυτα τα γενομενα μακροθεν παρεθην
η Συμμαχια η Τριπλη μετ Τσιρυγώτη.

H'.

'Εκεινω τότε τῷ καιρῷ τῶν Ἀλλιακῶν ἡ σπείρα
παγίδια ἔσθησε πολλάς, 'στου ἔθνους τῶν σωτήρα,
καὶ συσταυροῦσι μετ' αὐτοῦ Δημήτριον τὸν Πάλλον,
ὃς προσφιλις ἐγένετο τοῦ Θεωδώρακ πάλιν,
κί' ὁ Πάλλης με στεντόρειον ἀνίκαρξ κραυγὴν·
«Σὺ μνήσθητι μου, Θεῶμερ, 'στὴν νίαν ἐκλογὴν»
κί' ὁ Θεῶμερς ἀπήντησε μὲ πατριωτισμὸν·
«Σήμερον εἶμι μετ' ἡμοῦ εἰς τὸν συνδουσαμέν».

Θ'.

'Εκεινω τότε τῷ καιρῷ ἡκούσθη μίγας κρότος
καὶ διεγύθη φοβερὸν εἰς τὸν Μωρίαν σκότος,
κί' ὁ Θεῶμερς ἔβησε μετὰ φωνῆς μεγάλης·
«Τετίλεισται, πανόμεντος ἐξέρου»· ἐκ τῆς πάλης...
ἐν δὲ ὁ θρόνος σήμερον ἀλλάξῃ τὸν Χριστὸν μου,
ἀλλὰ εὐ συντριβήσεται ὅστων ἐκ τῶν ὁσῶν μου,
κί' ἂν ὀλορράφει μιχαὶ μὲ τὸ Κορδόνι 'γλένισαν
ἀλλὰ ταχίως ἔθονται εἰς ὄνπερ ἐξικέντησαν».

I'.

'Εκεινω τότε τῷ καιρῷ ἡ τῆς Αὔλης ἀγέλη
τοῦ τρίτου Πάλλη τοῦ ζανθοῦ κιατίεα τὸ σκέλη,
ἐγείραε δὲ κί' ὁ Βασιλεὺς τῆν χεῖρα τῆν ἄδραν
τοῦ Θεωδώρακ ἐνέεν ὀλιγον τῆν πλευράν,
κί' ἔδωρ ἐξέφρασε γλυκὴ μὲ τὸ κοχλάον αἶμα
κί' ἤσυχασε τὸ σαλευθὶν τοῦ Γεωργίου Στέμμα,
καὶ τότε πᾶς τις αὐλικὸς ἀνίκαρξ κί' ἀντάρτης,
πᾶς εἶναι τοῦ γλυκοῦ νεροῦ ὁ μίγας Βοναπέρτης.

IA'.

'Εκεινω τότε τῷ καιρῷ καὶ ὁ Ζυγομαλᾶς
σχέσιε μὲ τὸν Χαρίλιον συνῆεν θυαλάε,
μετανοήσας δὲ πικρὸς τὸν ἔλεγε σωτήρα
καὶ ἤλειψε τοὺς πόδας του μ' ἀλαβκστρα καὶ μύρα,
κί' ὁ Ζαχαρίας μετ' αὐτοῦ, μίραε τῆν ἡλικίαν,
κί' ἐγένετο συμβούλιον 'στου Σαῦτου τῆν οἰκίαν,
καὶ κόσμος ἐτρεξε πολὺς, κατεῖε μὲ καὶ πατῶ σε,
κί' ἠκούσθησαν θεσιπράματα καὶ προσφάνησιε τόσαι,
κί' ἰδοὺ τὸ καταπέτασμα ἐσχίσθη μὲ σεισμὸν
καὶ συμπεριλήθησαν εἰς τὸν συνδουσαμέν
εἰς Γιάννης ὁ Καμπούργιου, προδού ἔγων ποῦν,
εἰς Μιλτιάδης, Συμεών, Ἀντώνιος καὶ Ὄθων,
εἰς ἄφρωνος Δημήτριος, μακίρας ὡσάν λιλέει,
κί' εἰς Κωνσταντίνος φανακλάε καὶ τίσσαρης Ἀλίκει.
Κί' ἐκάλον τοὺς Κορδοκίους φρικτοὺς ἐπιδρομείε
μακρινοντας πᾶν ἀνθρῶν τοῦ ἔαρος μπουμπουταί,
ἀνάγκη δὲ καὶ δι' αὐτοὺς τοὺς Ἀρουρίους Μῆς
ὁ Δίφφλερ νὰ συνδουσαθῇ μαζὶ με τὸν Παμπούκη.
Καὶ πᾶς αὐτὸ ἔωρακὸς ἐκίνοε μαρτυρήσαι,
ἡ μαρτυρία δὲ αὐτοῦ πολλοὺς παρηγορήσαι,
κακίνοε εἶδε σήμερον πᾶς λέγει ἀλλήθῃ,
ἴνα κί' ἡμεῖς πιστεύσῃτε τὸ πᾶν πᾶς θά σωθῇ.

IB'

'Εκεινω τότε τῷ καιρῷ μὲ πάταγον καὶ κτύπον
μηχανορράφει πᾶμπολλοὶ πρὸς Βασιλεῖα εἶπον·
« Ὁ Βασιλεῦ, ἐμνήσθημεν πᾶς Θεῶμερς ὁ πλάνοε
μόλιε ἱπαυθὶ ἔλαγι παντοῦ ὑπερρήνωε
πᾶς πάλιν ἀνασκήσομαι μετὰ τῆε ἐκλογῆε
καὶ εἰσπήσομα 'στὴν Αὔλην ὡς ἄλλος Ραμπακας.
Κίλευσον οὖν, ὁ Βασιλεῦ, ἀπανταχοῦ τοῦ κράτους
προσφιλις τοῦ Θεῶμερς πυνθῶναι Κορδοκίαιου,
μήπως ἐξέλιθη νικητῆς ὁ λαλὸς Δελγηζάνης
καὶ ἡ δευτέρα ἔσεται χείρων τῆε πρώτης πλάνης
καὶ διαλύσειε ἴδωμεν πασῶν τῶν ἔλλον πλείονας » . . .
κλιέσαιε δὲ ὁ Βασιλεὺς τοὺς δύο Κεντυριονας,
ἴτοι τὸν Κωνσταταντόπουλον κί' αὐτὸν τὸν Μαστραπᾶν,
ἐκίλευσε βασιλικὸς ν' ἀραλισθῇ τὸ πᾶν,
εἰ δὲ ὑπὲρ τῆε κἀλπης τῶν μοχλόντες τῆε ἰδίας
τάε κἀλπας ἠραλίσαντο μετὰ τῆε κροστωδίας.

**Καὶ ὀλίγας ποικιλίας,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.**

Εἰδορροδόμεον Ὀδηγὸς καθὼς καὶ Ἀτμοπλοῦτον,
εἰς ὅλους χρησιμώτατον κί' ὀφέλιμον ἐθόλον,
μετ' ἀκριθείας συνταχθέν ὑπὸ Νικολαίῳ,
ὅπου τοιοῦτους Ὀδηγὸς συχνότατα ἐκδίδει.

Οἱ Λόγοι τοῦ Κικέρωνος οἱ Κατινικιοί,
ὅπου παρ' ὀλων λέγονται πᾶς εἶναι κλασικοί,
κατ' ἀκριθὶ μετὰφρασιν ὑπὸ τοῦ Ματαράγκα
πρὸς χρῆσιν κάθε σπουδαίου... πολυοῦνται δύο φράγκα.

Νέα Ἐπιθεώρησιε ἐβήκαε Γενικὴ,
σπουδαῖον Περιόδοον μὲ τόσα ἴωνα εἶδη,
πολλῶν λογίων φαίνονται ὄνοματα ἐκεῖ,
ὁ δὲ Θανάσιος Ἀργυρὸς με ζῆλον τῆν ἐκδίδει.

'Εμπρὸς εἰς τὸ Κατσίμπαλη, ποῦ εἶναι μὲ τρέλλα...
ἐσχάτως ἐκομισθησαν μυρζινοτα καπέλα,
καὶ τὸ κεφάλι καθενὸς σκορπίζει μυροδιαε,
ὅπου ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν γίνονται καρδιαε,
καὶ φεύγοντὰ μὲ μικροβία ἅλα τᾶλλα τέρατα,
ὅπου μᾶε ἐρχονται κί' ἐβῶ ἀπὸ τὰ τετραπέλατα.
Ἴδου καπέλα μὲ φορὰ γὰ καθενὸς κεφάλι...
ἐμπρὸς εἰς τοῦ Κατσίμπαλη προτοῦ τὰ πᾶρον ἄλλο.

Σπυριδίων ὁ Ροδόμοιος ἀπὸ τὸ Καλαρσῶνιον
ἠραδωνίσθη κατ' αὐτὰς μ' ἕνα λαμπρὸν κορδόνιον,
τῆν Ἀσπασίαν τοῦ γυνουστὸ Ζωγράφη Ἄγγελιδι,
κί' ἀπὸ μακρῶν ἀντιπλάσαν ἀγάπης δοκευλίδι.
'Ἄλλ' εὐχεται καὶ ὁ Ρ ω μ ρ ὁ ς ὅτ' ἐγγὺς τὸν μνηστήρων
ταχέαν στέψην, ἀγαθὰ, καὶ γάμον ὀχι στείρον.

Ὁ Ῥωμῆρος γυνωστὸν οὐκ ἔκανο — πᾶς 'στὸ σπῆτι μου ἐνέθη,
'στὴν Νάπολιον ἀπένο — κί' ἀπὸ τοῦδε σκουραῖε,
μὲ βενεδικτὸν ἔβη, — ὅρ' 'στὸ λάβι τρεῖς 'στὸ εἶδι,

μὲ Χρησίον μὲ μᾶνθα — μὲ μεγάλ' οἰκοδομῇ,
καὶ μὲ χίμα δίχως ἄδρα, — ποῦταν ἄλλοτε μαρμῇ.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Κορίνθης» τῆε καλῆε, ὀδοῦ τοῦ Προστατίου, κοινοστὸς πολὺς.